

Arrest

nr. 112 927 van 28 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 15 mei 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 maart 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 mei 2012 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende via een schrijven dat op 16 november 2009 door de administratieve diensten van de stad Luik werd ontvangen een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 28 februari 2011 de beslissing om verzoeker tot een tijdelijk verblijf te machtigen en hem in het bezit te stellen van een

bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister waarvan de geldigheidsduur verstreek op 21 maart 2012. Deze beslissing werd verzoeker op 14 maart 2011 ter kennis gebracht. Hij werd die dag tevens op de hoogte gesteld van het feit dat hij om een verlenging van zijn verblijfsmachtiging te kunnen krijgen tussen de vijfenveertigste en de dertigste dag voor het verstrijken van de geldigheidsduur van de hem toegestane verblijfsmachtiging een nieuwe arbeidskaart B, een geldig arbeidscontract, bewijzen van een effectieve tewerkstelling en een bewijs van identiteit en nationaliteit diende neer te leggen.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 21 maart 2012 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 25 april 2012 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 13 §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006;

Overwegende dat de genaamde [C.A.] [...], onderdaan van Turkije, [...] gemachtigd werd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van de artikelen 9BIS en 13 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15/09/2006.

Overwegende dat zijn machtiging tot een tijdelijk verblijf werd toegestaan op basis van de bekomen arbeidskaart B (VGB 299035) die werd afgeleverd op basis van het Koninklijk besluit houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers dd.07/10/2009 (BS. 14/10/2009).

Overwegende dat als voorwaarden voor de verlenging van zijn tijdelijk verblijf in onze vorige instructies dd.02/04/2010 werden opgenomen:

“Tussen de 45ste en 30ste dag voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning dient [C.A.] [...] een nieuwe arbeidskaart B, een geldig arbeidscontract en een bewijs van effectieve en recente tewerkstelling voor te leggen.

Tevens kan de verlenging van het BIVR slechts toegestaan worden indien hij tussen de 45ste en 30ste dag voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning het bewijs van zijn identiteit en nationaliteit levert in toepassing van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister.”

Overwegende dat betrokkene weliswaar een arbeidskaart B voorlegt met een vermelde geldigheidsduur tot 14.09.2012 (VGB 321464) voor de firma JET NV, maar geen bewijzen van effectieve en recente tewerkstelling. Uit nazicht van de personeelsdatabank Dimona blijkt dat betrokkene van 20.09.2011 tot 05.10.2011 als werknemer was ingeschreven bij Janssen Expeditie & Transport (JET NV), waarna de tewerkstelling werd beëindigd. Bovendien verliest de arbeidskaart B haar geldigheid onmiddellijk bij beëindiging van de tewerkstelling bij de werkgever waarvoor ze geldig is. De voorgelegde arbeidskaart verloor dus haar geldigheid na 05.10.2011.

Betrokkene legt evenmin een arbeidskaart B voor een andere werkgever voor.

Overwegende dat betrokkene op basis van het voorgelegde bewijs van de aanvraag van een beroepskaart, geen verlenging van zijn tijdelijk verblijf kan verkrijgen. De verlenging van het tijdelijk verblijf is afhankelijk van het voldoen aan de bovenstaande voorwaarden, hetgeen niet het geval is.

Overwegende dat volgens art.13§3, tweede lid van de wet de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten kan afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven “indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden”.

In uitvoering van artikel 26/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan hem (haar) bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen,

Oostenrijk, Polen, Portugal, Slowakije, Slovenië, Spanje, Tsjechische Republiek, Zweden en Zwitserland binnen dertig dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In drie middelen die samen kunnen worden behandeld voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verschaft volgende toelichting:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak. Schending van art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht en eveneens de zorgvuldigheidsplicht.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Verzoeker heeft eerst gewerkt bij Sunshine Solar op basis van zijn arbeidskaart B geldig van 22 februari 2011 tot en met 21 februari 2012. (zie stuk 2)

Hierna heeft verzoeker gewerkt bij JET NV als chauffeur op basis van zijn arbeidskaart B geldig van 15 september 2011 tot 14 september 2012. (zie stuk 3)

Verzoeker is in oktober 2011 moeten vertrekken, gezien de werkgever van oordeel was dat er geen goede communicatie meer was tussen hem en verzoeker.

Verzoeker heeft wel degelijk gewerkt bij JET NV, en wel tot oktober 2011.

Nadien heeft verzoeker een nieuwe werkgever gevonden die dan op 1 februari 2012 een aanvraag heeft gedaan voor een arbeidsvergunning en arbeidskaart, (zie stuk 4)

Deze aanvraag is nog lopende.

Hiernaast heeft verzoeker eveneens een aanvraag gedaan voor een beroepskaart op 20.03.2012,(zie stuk 5)

Deze aanvraag is evenmin behandeld.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheid[s]plicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

[...]

Verwerende partij heeft een bevel om het grondgebied te verlaten betekend aan verzoeker, ondanks het feit dat de aanvraag van verzoeker voor een nieuwe arbeidskaart nog steeds lopende is.

Het gegeven dat het verblijf van verzoeker niet kon worden verlengd kan niet als argument worden aangevoerd.

Het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, zonder eerst een beslissing te nemen tot weigering van verblijf en zonder de volledige behandeling af te wachten van een aanvraag tot het bekomen van een arbeidskaart of beroepskaart kan als onredelijk worden beschouwd.

Dat bijgevolg het redelijkheidsbeginsel werd geschonden. Dat het middel ernstig is."

3.2.1. De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker tot een tijdelijk verblijf in het Rijk werd gemachtigd op basis van het feit dat hij in België kon worden tewerkgesteld. Het staat in casu voorts niet ter discussie dat verweerder, met het oog op de verlenging van de eerder toegekende verblijfsmachtiging, onder meer vereiste dat verzoeker tussen de vijfenveertigste en de dertigste dag voor het verstrijken van de geldigheidsduur van deze verblijfsmachtiging het bewijs zou leveren van een recente tewerkstelling. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker na 5 oktober 2011 niet meer was tewerkgesteld. Verweerder kon derhalve in voorliggende zaak op 21 maart 2012 oordelen dat niet was voldaan aan één van de door hem gestelde cumulatieve voorwaarden om verzoeker tot een

tijdelijk verblijf te machtigen en, gelet op die vaststelling, bij het verstrijken van de geldigheidsduur van de eerder toegestane verblijfsmachtiging beslissen tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Door uiteen te zetten dat hij tot begin oktober 2011 werkte toont verzoeker niet aan dat de door verweerder op 21 maart 2012 gedane vaststelling dat hij geen bewijzen aanbracht van een “*recente*” tewerkstelling incorrect of kennelijk onredelijk is. Hij toont dit evenmin aan door te duiden dat hij een werkgever vond die reeds een aanvraag indiende om de nodige vergunningen te krijgen met het oog op zijn tewerkstelling, dat een beroepsprocedure in dit verband niet was afgesloten en dat hem nadat de bestreden beslissing was genomen een arbeidskaart werd toegestaan of door – enigszins in strijd met zijn stelling dat hij van plan was opnieuw in loondienst aan de slag te gaan – te betogen dat hij een zelfstandige beroepsactiviteit wou opstarten.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.4. Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat hem niet direct en persoonlijk om inlichtingen werd gevraagd en dat hem niet de kans werd gegeven om overtuigingsstukken over te maken, aangezien de beslissing van verweerder van 28 februari 2011, waarin wordt gesteld aan welke voorwaarden hij diende te voldoen om tot een verblijf in België te kunnen worden gemachtigd, door hem voor kennisname werd ondertekend op 14 maart 2011 en in deze beslissing uitdrukkelijk wordt gesteld dat verzoeker tussen de vijfenveertigste en de dertigste dag voor het verstrijken van de geldigheidsduur van zijn bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister bepaalde stavingsstukken diende neer te leggen. Aan verzoeker werd dus wel degelijk de kans gegeven om de gevraagde bewijsstukken en eventueel andere nuttige stukken neer te leggen. Het feit dat verzoeker niet over al de gevraagde bewijsstukken beschikte en dus niet aan één van de door verweerder gestelde vereisten voldeed laat niet toe enige miskennis van het zorgvuldigheidsbeginsel in hoofde van verweerder – die de bestreden beslissing nam na een degelijk onderzoek van verzoekers situatie en op grond van een correcte feitenvinding – vast te stellen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN

griffier,

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK